

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week becommentarieer ik in *Mijn weekblad* de actualiteit maar weer eens aan de hand van een persoonlijke ervaring.

Waarom toch al die foute bestuurders?

De media zijn er vol van. De ene na de andere foute bestuurder moet opstappen na falend beleid. Soms betreft het een woningbouwcorporatie, soms een ziekenhuis, soms een bank. En altijd draaien de onschuldige huurders, patiënten of beleggers voor de kosten op. Is er een verklaring voor dit maatschappelijke euvel? Misschien wel. Daarom breng ik maar weer verslag uit van een persoonlijke ervaring.

In de jaren dat ik als marktonderzoeker werkzaam was kreeg ik op een dag een collega naast mij, een afgestudeerde psycholoog die de sollicitatieprocedure kennelijk met succes had doorlopen. Hij werd meteen aan het werk gezet en schreef het rapport van een der onderzoeken voor een belangrijke opdrachtgever. De rapporten waren de deur uit toen ik ontdekte dat ze van geen kant deugden. Ze stonden bol van de blunders. Ik haastte mij alles te herroepen en die opdrachtgever te bevredigen met een hersteld rapport. Hoe kon dit gebeuren? Het bleek mij dat deze psycholoog zijn studie vooral had benut om te leren hoe hij feilloos ieder psychotechnisch onderzoek naar zijn hand kon zetten. Als marktonderzoeker was hij

een mislukking. Aan zijn carrière in dit beroep kwam dus een roemloos einde.

Hij verliet ons team en, naar ik vernam, werd hij de marketingmanager van een bekend merk. Hoe het hem daar is vergaan weet ik niet, maar weer even later kwam ik hem tegen als de directeur van een paar gefuseerde ziekenhuizen. Het was hem dus weer gelukt. Maar ook dit werd een mislukking. Uit de media bleek dat hij er een puinhoop van had gemaakt.

Iedere keer was hij blijkbaar in staat zich tijdens zijn sollicitatie voor te doen als de meest geschikte kandidaat voor de betrokken functie. Dat had hij onder de knie, hoewel het kennelijk zijn enige bekwaamheid was.

Wat ons maatschappelijk ontbreekt, zijn de juiste procedures en technieken om feilloos vast te stellen of iemand werkelijk een goede bestuurder zal zijn.

Alles van waarde is weerloos

In de PvdA wordt al enige tijd gediscussieerd over het thema “Van waarde”. Het startschot werd gegeven door Monika Sie Dhiam Ho, de huidige directeur van de Wiardi Beckman Stichting, de denktank van de partij. Het is een moedige poging om de idealen van de sociaal-democratie te actualiseren.

Mijzelf deed het thema onwillekeurig denken aan die beroemde dichtregel van Lucebert: “Alles van waarde is weerloos”. Laten we dat maar eens om-draaien. Al het weerloze is waardevol. Het ware niveau van een beschaving kun je aflezen aan de mate van bescherming voor de weerloze medemens, voor de weerloze natuur, voor de weerloze cultuurschatten. Dat lijkt mij de kern van iedere progressieve politiek.

En op de weg naar die beschaving zullen we altijd de ware weerbaren ontmoeten. We noemen ze de graaiers, de bonushunters. Maar ze zijn uiteraard wel de motor van de economie die het allemaal betaalbaar moet maken. Tja, dat is natuurlijk ook van waarde.